D·N
7/5 1955

Den vanskliga segern

Glädjebuden kom slag i slag den första veckan i maj 1945. Militärt var Tysklands läge sedan länge hopplöst; på alla fronter stormade de allierade framåt. På kvällen den 1 maj meddelades i Hamburgradion att "vår ledare Adolf Hitler i dag (i verkligheten i går) på eftermiddagen stupat på sin post (i verkligheten begått självmord) i rikskansliet". Det var uppenbart att det inte kunde dröja många dagar innan nationalsocialismens "tusenåriga rike" helt bröt samman, innan det var slut med en regim som under en följd av år hade varit ett gissel för i det närmaste hela Europa och vars lära varit en häxbrygd av dumhet och grymhet. Så kom då det oförgätliga radiobudskapet den 7 maj klockan 14.03: Hitlers efterträdare, amiral Dönitz, hade givit alla ännu stridande tyska trupper order om ovillkorlig kapitulation. Eftersom partiella kapitulationer med stor räckvidd hade ägt rum redan tidigare, kom den definitiva uppgörelsen främst att gälla dels östfronten, dels Norge — i Norden är den 7 maj känske i första hand dagen för Norges befrielse liksom den 5 maj är det för Danmarks.

Den lever i minnet som en följd av jubeldagar, denna vackra majvecka för tio år sedan. Hur det kändes i våra ockuperade grannländer när bojorna sprängdes, när man efter fem långa år åter kunde andas fritt har under de senaste dagarna skildrats i en rad artiklar i Dagens Nyheter. Men även här i Sverige rådde en lyckostämning utan like, fastän den hos oss saknade den bakgrund av överstândna lidanden, av okuvlig kamp och stundom djup tragik som utanför våra gränser gav triumfen dess mäktiga klangbotten. Men ingen som var med kan glömma de scener som t. ex. utspelades i Stockholm på eftermiddagen den 7 maj, då med ett slag gatorna till trängsel fyldes av glädjestrålande människor, då arbetet avbröts på kontor och i fabriker, då flaggorna överallt gick i topp, då hurraropen skallade från den mångtusenhövdade kavalkad som drog förbi den norska legationen . . .

Men det var inte bara glädje som präglade stämningen vår 1945. Sedan länge tillbaka hade uppgifter sipprat ut om ohyggligheter i de av nazisterna behärskade länderna, uppgifter vilka på tysk sida hade stämplats som "Greuelpropaganda". När hela sanningen kom i dagen visade den sig överträffa också de värsta mardrömmar. Förtvivlan, harm och avsky fyllde sinnena vid anblicken av nazismens ogärningar.

Det är både politiskt och psykologiskt begripligt att de flesta stannade vid att glädjas över nazismens kvarstående, att känslor och tankar helt var inriktade på segern, befrielsen och återuppbyggnaden. Att samtidigt känna oro för framtiden, att i en av segrarmakternas en av en ny anövrare, inställd på att förslava en rad av de från nazisterna befriade folken samt fylld av aggressivitet och misstänksamhet mot sina officiella bundsförvanter — det innebar för många en våldsam omställning, en omkastning av de inte minst officiellt propagerade värderingarna. Redan några dagar efter Tysklands kapitulation gav Churchill i ett tal till engelska folket den första signalen till vad som komma skulle: "På den europeiska kontinenten återstår att skapa en sådan ordning att de höga principer för vilka vi tog till vapen inte blir kränkta eller åsidosatta och att ord som 'frihet', 'demokrati' och 'befrielse' inte förvrängs och berövas sin sanna innebörd. Det skulle vara föga mening att straffa nazisterna för deras brott, om lag och rätt inte återställdes och om totalitära eller polisära regimer intog platsen efter de nazistiska inkräktarna." I sina memoarer skildrar Churchill hur "oro för framtiden fyllde mitt" sinne medan jag banade mig väg genom massan av hurrande Londonbor, uppfylld som den var av en välförtjänt glädje . . . I min uppfattning hade hotet från Sovjet redan trätt i stället för den nazistiska fienden."

Vad som ökade Churchills oro var att det gentemot det ryska hotet inte existerade någon gemensam front. I Washington underskattade man enligt Churchill lägets allvar och skönmålade perspektiven; i stället för de barska besked som stunden krävde flödade vackra ord om Förenta nationernas uppbjudna mission. I verkligheten var det nog aldrig så illa; vad som frapperar är snararo hur det vid krigsslutet inom de styrandes snäva krets sida vid sida fanns såväl blågöd optimism som djup pessimism. "Våra utrikespolitiska avgöranden måste vara baserade på insikten att halva, kanske hela Europa kan vara kommunistiskt vid slutet av nästa vinter", förklarade t. ex. ditvarande ambassadören i Moskva (nuvarande guvernören i New York) Averell Harriman i maj 1945. Å andra sidan ansåg sig Harry Hopkins — nära medarbetare till den avlidne Roosevelt — böra varna för att USA "skulle av Storbritannien låta sig manövreras in i ett mot Sovjetunionen riktat block".

Kanske kan det sägas att det under åren närmast efter krigsslutet var Storbritannien som främst stod i bräcken mot Sovjetunionens utrikespolitiska offensiv; vid de stora internationella konferenserna var i varje fall den engelsk-ryska motsättningen mest påfallande. Men det skulle inte dröja länge förrän Förenta staterna med sina överlägsna resurser såg sig tvingat att ställa sig i spetsen för den fria världen, och från Washington utsträdde en rad uttryckfulla initiativ vilkas mål var att stärka den demokratiska fronten och hålla kommunismen tillbaka. Trumandoktrinen, Marshallplanen, Atlantpakten är milstolparna på vägen till Västerns ekonomiska, politiska och militära kraftsamling.

En kraftsamling som efter några år också skulle innefatta Förbundsrepubliken i Västtyskland, vars snabba konsolidering på demokratisk grund utgjort ett av efterkrigstidens viktigaste inslag. Redan våren 1952 hade enighet nåtts om suveränitet för Västtyskland, men på grund av motsättningarna kring Europaarmén skulle det dröja ytterligare tre år innan ett till Atlantpakten och Västeuropeiska unionen anslutet Västtyskland upprättade full självständighet — med amerikanska och engelska trupper fast stationerade som bundsförvanter för överskådlig tid. Tillfälligheten har velat att det demokratiska Västtysklands suveränitet proklamerats nästan på dagen tio år efter det nazistiska Tysklands ovillkorliga kapitulation. Men den nya staten omfattar föga mer än hälften av det gamla Tysklands yta (före Hitlers erövringar).

Att efterkrigstidens första decennium blivit en besvikelse med tanke på förhoppningarna vid det nazistiska Tysklands nederlag, det behöver inte sägas. Men tio år efteråt är det också uppenbart att de krafter som är inriktade på att avskräcka en angripare och förhindra ett nytt krig har vunnit i styrka allt eftersom tiden gått. Det kan sägas att man år 1955 på demokratisk sida åter blickar fragilt med något av samma tillförsikt som för tio år sedan — men nu på en fast grund.

Universitetsreformer

Universitetskanslern har i förslag till nya universitetsstatuter förordat en rad reformer av begränsad räckvidd. Såsom professor Erik Lönnroth redan framhållit i en artikel i Dagens Nyheter den 3 maj syftar förslagen till förenklingar och rationaliseringar som i några fall länge påyrkats och i de allra flesta punkter synes uppenbart välmotiverade. Sålunda föreslås exempelvis att den humanistiska fakulteten skall uppdelas på två sektioner, en historisk-filosofisk och en språkvetenskaplig; man räknar med att behandlingen av ärendena härigenom skall bli mindre tungrodd och att sakkunskapen därvarre skall kunna göra sig gällande. Därjämte stadgas möjlighet att delegera ärenden inom en sektion till ämnesgrupper av särskilt nära besläktade vetenskaper, uppenbarligen en metod att i viss mån tillgodose kravet på en särskild samhällsvetenskaplig sektion. Möjligheten att utbyta föreläsningar mot andra former av undervisning — seminarier, kurser, författande av kompendier m. — främjas här förslagen en ändring som bl. a. innebär att docentkompetens, som för närvarande är knuten till vetenskapsområden, i stället för en ämnesbeteckning kommer att avse en mera kvantiteten honoreras med ett högre betyg, om exempelvis skillnaden mellan Ba och AB i praktiken blir ytterligare 100 sidor av samma sorts beskaffenhet. Men det kan väl knappast förnekas att i det stora hela önskan att erhålla ett högre betyg spornar till energi i arbetet. Om en följd av reformen skulle bli att ett stort antal disputander skulle sikta blott på ett godkännande och om avhandlingarnas kvalitet alltså i stor omfattning skulle tendera till den nu för B- och Ba-disputationerna normala, skulle detta rätt allvarligt skada den svenska forskningen. Hela disputationsförfarandet och framför allt tryckningen av avhandlingarna kommer att te sig meningslöst när det gäller produkter på denna nivå. Försvarsbetygens värde är långt mera tvivelaktigt.

En av de mest uppmärksammade reformerna är förslaget att docentkompetens skall kunna vinnas genom att en docent som tidigare varit anställd vid högskola eller motsvarande läroanstalt under minst fem år varit docent med docentkompetens och därefter under minst tre år varit docent utan docentkompetens skall kunna förklaras docentkompetent, om han under denna tid visat synnerlig skicklighet i undervisning och vetenskaplig produktion. Förslaget är i och för sig förnuftigt och kan förväntas leda till att en del docenter som tidigare varit anställda vid högskolor och som av olika skäl lämnat dessa, men som alltjämt är verksamma inom vetenskapen, kommer att återvända till högskolorna. Det är dock tveksamt om förslaget kommer att leda till någon större tillströmning av nya lärarkrafter till högskolorna, eftersom det är ytterst få docenter som kommer att kunna uppfylla de nya bestämmelserna.

Förslaget om att docenter som varit anställda vid högskolor och som därefter lämnat dessa skall kunna förklaras docentkompetenta är i och för sig förnuftigt och kan förväntas leda till att en del docenter som tidigare varit anställda vid högskolor och som av olika skäl lämnat dessa, men som alltjämt är verksamma inom vetenskapen, kommer att återvända till högskolorna. Det är dock tveksamt om förslaget kommer att leda till någon större tillströmning av nya lärarkrafter till högskolorna, eftersom det är ytterst få docenter som kommer att kunna uppfylla de nya bestämmelserna.

Förslaget om att docenter som varit anställda vid högskolor och som därefter lämnat dessa skall kunna förklaras docentkompetenta är i och för sig förnuftigt och kan förväntas leda till att en del docenter som tidigare varit anställda vid högskolor och som av olika skäl lämnat dessa, men som alltjämt är verksamma inom vetenskapen, kommer att återvända till högskolorna. Det är dock tveksamt om förslaget kommer att leda till någon större tillströmning av nya lärarkrafter till högskolorna, eftersom det är ytterst få docenter som kommer att kunna uppfylla de nya bestämmelserna.

De första Piteåstudenterna gick ut från "lappeskolan"

Lyckligt klöverblad ur första studentbuketten: Kiell Johansson omgiven av lika nybakade Britt-Louise Adén (t. v.) och Sigrid Berglund.

Från Dagens Nyheters utsända medarbetare

PITEÅ, fredag.

— Ett fyrfaldigt leve för de första studenterna vid kommunala gymnasiet i Piteå, leve de!

Lockarna fladdrade på rektor Paul Gustavsson och tårarna stod honom i ögonen då han utbringade levet och alla stans invånare hurrade. På något ett sparsamt anlagen den första studentkullen ut ur den skola som har traditioner från den 220-åriga "lappeskolan", som Instiftes av Johan Skytte. Tolv vimplar gick i topp, och elva simplar till får man hoppas skickas i topp på lördagen — för tillsammans 19 flickor och 4 pojkar från grannkommuner, kapellförsamlingar och småbyar.

Historiskt var det i sanning också att se de fyra städgummorna Berta, Judit, Hedi och Margit vitta som besatta genom förvirren vid sidan av de kända Piteåpojkarna, censorerna för dagen, professor Knut Lundmark och fil. dr rektor Gustaf Iverus. Lundmark var så rörd att han smet ut bakvägen — den fattige bondpojken från Korstrask, som en gång trodde han kommit till himmelriket då han blev in i det lilla folkbiblioteket i Piteå och överväldigades av tre rader böcker.

Hela stan flaggar, och med tåg ända från huvudstaden, i bussar och tåg från Umeå, Luleå och hela raden Norrlandstäder har alskting-gar kommit — bröder och systrar, svåger och mostrar. Studentfilmåk-

tiges ordförande Axel Bengtsson talar på torget för de första studenterna, som går ett återvare runt stan med skolans lärare och censorer, medan 1 19:e musikkår från Boden spelar. På lördagskvällen ger staden stor middag med bal på stadshotellet med representanter för grannkommunerna, för stadens pampar och de nya studenterna, som var och en har fått inbjuda sin anhöriga. Balen öppnas av professor Knut Lundmark till tonerna av "Än der schönen blauen Donau", och det kan nämnas för dem som händelsevis inte vet det förut att Piteå är känt för att ha Sveriges sötaste flickor.

Iverus fick 1:50 i gymnastik

Lax och hjorizon och tårtor bjuds på i de privata hemmen, och på fredagseftermiddagen kvistade alla censorerna upp till fröken Alfhild Alexandersson på stabblunch. Vem är hon? Jo, en av Sveriges största lärdaste kvinna — bankfröken med eget arkiv. Hon vet allt som går att veta om detta Norrbottens kulturcentrum. Medan censorerna åtar sitt kaffe ska hon upp en sida i en av sina arkivböcker och berättar att riksskolinspektörchefen Gustaf Iverus våren 1904 fick den "kolossala summan" av 76 kr. i stipendium vid denna skola samt dessutom 1:50 för god gymnastik!

"Allmänbildade allihop"

Något gymnasitkpremium står inte antecknat om Knut Lundmark, men efter sina sex Amerikaresor och andra globetrotterprestationer talar han helst om den tiden han åkte sparkstötting eller gick till fots tie sex milen mellan hembyn Korsträsk och Piteå.

— Den gången var jag som en lilakappser i endligt mottagande — nu hinner jag inte med allt. Nej, man skulle ha fämnt hundra år som pensionerad, så man hann summera, återtänka och erinra sig . . .

Naturligtvis får en censor inte säga något om slutresultenna ännu allt är klart, men bakom ryggen på censorn, professor Hilding Pleijel vinkar ändå Lundmark belåtet: "Ja verkar riktigt allmänbildade allihop!"

Betydligt säkrare yttrar sig skolans vaktmästare Lindström:

— Ingen tvekan, de klarar sig. De har överbetyg allihop . . .

Flickor till bli flygvärdinnor

Och där blassa nu i höjd med mögarvena flykt Sven Hedqvist från Norra Färön utanför Piteå. Han har som sårskilt arbete skrivit om Färöns jordbruk p — en tätorna och förrett det med ypperliga kartor m. m., vilket lär rendera honom ett högsta betyg. Och där blassa Kjell Johansson från Sjulsbo. Hrs polke! konstaterar rektorn kort och gott. Vi hoppas få tillbaka en hel del som läroverksklarare med tiden. Ett tiotal skall till högskolorna, några flickor blir folkskollärarinnor och ett par funderar på att bli flygvärdinnor, ett yrke som lockar. Och där rullar Siv Persson från Arvidsjaur i väg, bekransad med rosor.

"Sjungom studentens lyckliga dar . ." ljuder över skolgården. Det Piteå musikalliakaps kör under folkskollärare Nils Bromson som sjunger, och hela församlingen står tyst, ilet tvekamn och bärg kanhända i sina första hyllningar, utan tvekan av traditionen som man är. Men med ett utbryck av högtid i ögonen.

Brodsjöpa

-den rymliga småvagnen för

- robust och enkel konstruktion
- underredsbehandlad
- värme och defroster
- billiga reservdelar

5.750:- Fritt fabrik exkl. leveranskostnader.

FIAT 600 piggelino
Våra Vägars Vagn

Generalagent: Svenska AB Fiat
AB AUTO-STANDARD
Birger Jarlsgatan 38 • Tel. 23 25 60
Vällingby Centrum • Tel. 87 09 00
Adolf Fredriks torg 5 • Tel. 40 84 44

Eisenhowers ställning är ytterst stark

både inom det republikanska partiet och inom den amerikanska väljarkåren över huvud taget. Detta framgår senast av några opinionsundersökningar. Vid en sådan undersökning har 51 % demokrater förklarat sig helst vilja ha Stevenson som presidentkandidat; av republikanerna uttalar sig inte mindre än 89 % för Eisenhower som kandidat. Än mera slående är de siffror som uppnåtts då man uppmanar de tillfrågade att välja mellan olika kandidater för de båda stora partierna. Nedan återges några huvudresultat:

Eisenhower	59 %
Stevenson	41 %
Eisenhower	64 %
Kefauver	36 %
Nixon	39 %
Stevenson	61 %
Nixon	42 %
Kefauver	58 %

Det visar sig alltså att 1?5—1/3 av hela väljarkåren synes vara beredd att göra sin rösning beroende av vilka kandidater som partierna uppställer. Med Eisenhower som kandidat tycks republikanerna kunna räkna på en betydande majoritet, medan Nixon — och sannolikt andra tänkbara republikanska kandidater — blir besegrade av Stevenson eller Kefauver. Undersökningen fastslår det under senare år ofta betonade förhållandet att flertalet väljare är benägna att rösta demokratiskt och att republikanerna inte kan räkna med en seger annat än om de uppställer en personligen utomordentligt populär kandidat. Det är självfallet i detta läge att republikanerna på allt sätt söker förmå Eisenhower att ställa sig till förfogande även år 1956.

PRESSGRANNAR

Vi erkänner att det kan komma en stund då socialdemokratin är tvungen att ta ställning till frågan om att ensam stå för en politisk linje och att det blir nödvändigt att anlingen i val eller också i riksdag slåss för den, skriver Norrländska Socialdemokraten med anledning av sparsakteförslaget:

Men en ovillkorlig förutsättning för detta måste då vara att vi verkligen i vanlig parlamentarisk ordning tagit ställning till och bundit oss för förslaget samt att det måste råda en relativ enighet inom partiet. Ingen av dessa förutsättningar föreligg. Efterät har enigheten kommit. Sedan man insett att läget krävde att något verkligen gjordes och man sett alternativen och fått ta del av den knnu beskare medicin som oppositionspartierna höll i beredskap. Men vid tiden för sparaktedskussionen hade även de socialdemokratiska väljarna starka invändningar att göra. Ett val hade varit detsamma som att frivilligt överlämna makten till oppositionen.

Vad är detta för nonsens? Om den socialdemokratiska opinionen svänger som en vindflöjel, bordi det väl vara dubbelt angeläget för regeringen att uppjaga väljarna om innebörden av de olika alternativen, och det kan knappast ske effektivare än genom en valkampanj. Ju fler "förklaringar" som lämnas till den socialdemokratiska politikens sammanhang desto enkligare blir bilden av partiledningens uppträdande.

Man får gå tillbaka till Branstorps kortа sommarsaga 1936 för att finna en regering vars ansseende i landet noterats lika lågt, konstaterar Handelstidningen (fp).

Bondeförbundets revolt mot finansministerns tvångsåtgärder var en av av dessa politiska händelser vilkas innebörd blir klar först i och med följdverkningarna. Det är

tigt, likaledes erinran om att betygen Med berörn godkänd — uppdelat i ett docent-cum och ett cum-minus — tenderar att bli normalbetyg ("på vissa håll", skriver kanslern) med sannolikt överdriven försiktighet). Det vid all betygsättning oförkomliga, att man inte alltför länge påyrkats och i de allra flesta punkter synes uppenbart välmotiverade. Sålunda föreslås exempelvis att den humanistiska fakulteten skall uppdelas på två sektioner, en historisk-filosofisk och en språkvetenskaplig; man räknar med att behandlingen av ärendena härigenom skall bli mindre tungrodd och att sakkunskapen därvarre skall kunna göra sig gällande. Därjämte stadgas möjlighet att delegera ärenden inom en sektion till ämnesgrupper av särskilt nära besläktade vetenskaper, uppenbarligen en metod att i viss mån tillgodose kravet på en särskild samhällsvetenskaplig sektion. Möjligheten att utbyta föreläsningar mot andra former av undervisning — seminarier, kurser, författande av kompendier m. — främjas här förslagen en ändring som bl. a. innebär att docentkompetens, som för närvarande är knuten till vetenskapsområden, i stället för en ämnesbeteckning kommer att avse en mera kvantiteten honoreras med ett högre betyg, om exempelvis skillnaden mellan Ba och AB i praktiken blir ytterligare 100 sidor av samma sorts beskaffenhet. Men det kan väl knappast förnekas att i det stora hela önskan att erhålla ett högre betyg spornar till energi i arbetet. Om en följd av reformen skulle bli att ett stort antal disputander skulle sikta blott på ett godkännande och om avhandlingarnas kvalitet alltså i stor omfattning skulle tendera till den nu för B- och Ba-disputationerna normala, skulle detta rätt allvarligt skada den svenska forskningen. Hela disputationsförfarandet och framför allt tryckningen av avhandlingarna kommer att te sig meningslöst när det gäller produkter på denna nivå. Försvarsbetygens värde är långt mera tvivelaktigt.

En av de mest uppmärksammade reformerna är förslaget att docentkompetens skall kunna vinnas genom att en docent som tidigare varit anställd vid högskola eller motsvarande läroanstalt under minst fem år varit docent med docentkompetens och därefter under minst tre år varit docent utan docentkompetens skall kunna förklaras docentkompetent, om han under denna tid visat synnerlig skicklighet i undervisning och vetenskaplig produktion. Förslaget är i och för sig förnuftigt och kan förväntas leda till att en del docenter som tidigare varit anställda vid högskolor och som av olika skäl lämnat dessa, men som alltjämt är verksamma inom vetenskapen, kommer att återvända till högskolorna. Det är dock tveksamt om förslaget kommer att leda till någon större tillströmning av nya lärarkrafter till högskolorna, eftersom det är ytterst få docenter som kommer att kunna uppfylla de nya bestämmelserna.

Förslaget om att docenter som varit anställda vid högskolor och som därefter lämnat dessa skall kunna förklaras docentkompetenta är i och för sig förnuftigt och kan förväntas leda till att en del docenter som tidigare varit anställda vid högskolor och som av olika skäl lämnat dessa, men som alltjämt är verksamma inom vetenskapen, kommer att återvända till högskolorna. Det är dock tveksamt om förslaget kommer att leda till någon större tillströmning av nya lärarkrafter till högskolorna, eftersom det är ytterst få docenter som kommer att kunna uppfylla de nya bestämmelserna.

Förslaget om att docenter som varit anställda vid högskolor och som därefter lämnat dessa skall kunna förklaras docentkompetenta är i och för sig förnuftigt och kan förväntas leda till att en del docenter som tidigare varit anställda vid högskolor och som av olika skäl lämnat dessa, men som alltjämt är verksamma inom vetenskapen, kommer att återvända till högskolorna. Det är dock tveksamt om förslaget kommer att leda till någon större tillströmning av nya lärarkrafter till högskolorna, eftersom det är ytterst få docenter som kommer att kunna uppfylla de nya bestämmelserna.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
för riksamtal: 22 40 20
Telegramadress: *Dagnyheter*
Postgiro 7 1816 (för annonser)
nummer 1 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: *Herbert Tingsten*
(Träffas säkrast kl. 18.30—19.30)
Politisk huvudredaktör:
Leif Ekblom
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Rudmen*
Dagens Nyheters Aktiebolag:
Verkst. direktör *Helge Hedborn*

ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1955 med tilläggstabellen 1/5 1955 införd.
Från starten av 20433
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1955

Vart går utlandsresan?

Läs då ... och lär språket med

TILL ENGLAND
Steen Eiler Rasmussen
RESA I ENGLAND
Rikt illustr. 18.—, lwb. 23.—
Cameron
EVERYDAY BRITAIN FOR SCANDINAVIANS 6.50
I WENT TO BRITAIN 6.75
I TOURED BRITAIN 8.—

Ebbe Sadolin
PÅ VANDRING I LONDON
Rikt illustr. 12.50, lwb. 16.50
Kirchheiner
100 LEKTIONER I ENGELSKA
Inb. 9.50, nyckel 2.25
ENGELSKA I DAGLIGT TAL 6.75

FRANKRIKE
Andreas Vinding
RESA I FRANKRIKE
Rikt illustr. 20.—, lwb. 25.—
Kirchheiner
100 LEKTIONER I FRANSKA
Inb. 9.75, nyckel 2.25
FRANSKA I DAGLIGT TAL 4.25

Ebbe Sadolin
PÅ VANDRING I PARIS
Rikt illustr. 12.50, lwb. 17.—
Modianо—Geström
LE GAI VOYAGE
Inb. 5.50
Schlyter
DET CENTRALA ORDFÖRRADET I FRANSKA
4.35, inb. 6.50

ITALIEN
Torsten Steinby—Henrik Fåhraeus
ROMERSKA BILDER
Rikt illustr. 12.50, lwb. 17.—
Kirchheiner
100 LEKTIONER I ITALIENSKA
Inb. 8.60, nyckel 1.50
Emil Zilliacus
ITALIENARE
Rikt illustr. 14.50, inb. 19.50
ITALIENSKA I DAGLIGT TAL 4.85

ÖSTERRIKE TYSKLAND
Aage Dons
RESA I ÖSTERRIKE
Rikt illustr. 18.75, inb. 24.50
Kirchheiner
100 LEKTIONER I TYSKA
Inb. 9.50, nyckel 2.25
TYSKA I DAGLIGT TAL 5.75

SPANIEN
Knud Poulsen
RESA I SPANIEN
Rikt illustr. 18.50, inb. 24.—
Grafström—Gerosch—Wretman
VI LAR OSS SPANSKA
Inb. 8.50
Gerosch—Pontoppidan—Sjöstedt
CENTRALA ORDFÖRRADET I SPANSKA
3.45, inb. 5.20

GEBERS

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.